

РЕШЕНИЕ

№ 5642

гр. София, 06.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-11 СЪСТАВ, в публично заседание на десети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Петя Т. Стоянова Владимирова

при участието на секретаря Диана Ст. Борисова
като разгледа докладваното от Петя Т. Стоянова Владимирова Гражданско дело № 20211100107793 по описа за 2021 година

Предявен е иск с правна квалификация чл. 432, ал. 1 от КЗ във вр. с чл. 45 от ЗЗД.

Предявени са осъдителни искове с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ и чл. 86 ЗЗД за сумата от 40 000 лева – обезщетение за неимуществени вреди и сумата от 1061,28 лева – обезщетение за имуществени вреди, ведно със лихва за забава от 19.04.2021 г. до окончателното плащане.

Ищецът Ц. - М. Б. В. твърди, че в срока на застрахователното покритие по договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, страна по който е ответникът, е настъпило събитие – ПТП на 04.01.2021 г., вследствие противоправното поведение на застрахования при ответника водач на л.а. с рег.№ ***** е получил увреждания на здравето, а в следствие на тях болки и страдания. Твърди да е поканил ответника да му заплати застрахователно обезщетение, но той не е сторил това в срок.

Ответникът ЗД Б.И.“ АД оспорва исковите, както и наличието на противоправно поведение на застрахования при него водач, като твърди произшествието да е настъпило при условията на случайно деяние. Оспорва и размера на исковите. Евентуално прави възражение за съпричиняване от ищеца, който като пешеходец е нарушил правилата за движение по пътищата.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от служебно изпратеното Решение по н.д. № 7811/2021 по описа на СРС, 135-ти състав е налице влязло в сила решение, с което подсъдимият П. Д. ТТ. е признат за виновен за това, че на 04.01.2021 г. около 19:00 ч. в гр. София при управляване на моторно превозно средство - лек автомобил марка „Мерцедес“, модел „ЦЛС 500“, с рег. № ***** по бул. „Ген.М.Д.Скобелев“, с посока на движение от площад „Руски паметник“ към бул. „Христо Ботев“ в района на номер 59, нарушил правилата за движението по пътищата: чл.20, ал.2 от ЗДвП-, Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.“; чл.116 от Закона за движение по пътищата: „Водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците, особено към децата, към инвалидите, в частност към слепите, които се движат с бял бастун и към престарелите хора“, като водачът на автомобила Т., движейки се по бул. „Ген.М.Д.Скобелев“ не бил внимателен и предпазлив към намиращата се и стояща по средата на пътното платно на булеварда пешеходка Ц. - М. Б. В., ЕГН: *****, в резултат на което управляваният от Т. автомобил я ударил с предно - страничната лява зона на автомобила и по непредпазливост ѝ причинил средна телесна повреда по смисъла на чл.129, ал. 2 от НК, изразяваща се в следното травматично увреждане: Счупване на костите на лявата предмишница - лакътната кост и лъчева кост, наложило извършването на оперативна интервенция за наместване и фиксиране на костните фрагменти, при оздравяване без усложнения по отделно и в съвкупност е реализирало медико - биологичният признак трайно затруднение на движенията на левия горен крайник за срок повече от 30 дни - престъпление по чл.343, ал.1, б.Б, предл.ІІ, вр.чл.342, ал.1, предл.ІІІ от НК.

На лице е задължително решение на наказателен съд, като съгласно чл.300 ГПК следва да се приемат за установени по задължителен начин няколко групи обстоятелства. Първо, според чл. 300 от ГПК следва да се счете за задължително за този съд, че на 04.01.2021 г. около 19.00ч. на бул. „Ген .М.Д.Скобелев“, П. Д. Т. при управление на лек автомобил марка „Мерцедес“, модел „ЦЛС 500“, с рег. № ***** е нарушил правилата за движение, установени в ЗДвП – чл.20, ал.2 от ЗДвП и чл.116 от ЗДвП. Второ, пак на същото основание следва да се счете за задължителен установеният механизъм за причиняване на ПТП- непосредствената причина за възникване на произшествието са неправилните действия на водача на л.а.„Мерцедес ЦЛС 500“, с рег. № ***** – същия не е бил внимателен и предпазлив към намиращата се и стояща по средата на пътното платно на булеварда пешеходка. Трето, задължително за СГС е, че при ПТП има пострадало лице – Ц. - М. Б. В., като

пешеходец, на която е нанесена средна телесна повреда.

С оглед задължителния за гражданския съд, който разглежда последиците от деянието, характер на влязлата в сила присъда, не следва да се коментират отделно документите, представени към исковата молба, изготвени в административната процедура по установяване на произшествието, както и в досъдебното производство.

По делото са депозирани показания от П. Д. Т., които обаче следва да бъдат обсъждани единствено досежно направеното от ответното дружество възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пешеходеца. Посочва, че още излизайки от кръговото на Руски паметник забелязал, че по булевард "Ген.М.Д.Скобелев" има голямо задръстване. Той се движел в най-лявата лента, по средата, като имало по 60-70 см от всяка една от страните на автомобила до маркировъчната лента. Движели се в колона, с ниска скорост. В средната лента имало коли както пред, така и зад автомобила на свидетеля. Малко преди първата пряка, която мисли, че се казва „Лайош Кошут“, забелязал, че има стоящ пешеходец на осевата линия между двете платна, като в този участък няма пешеходни пътеки, поради което на свидетеля му се сторило странно, че пресича в дъждовно време на такова място. При приближаване към пешеходката, която стояла непосредствено преди втората пряка, която е „*****“ със „Скобелев“, колите преди управлението от свидетеля автомобил преминали покрай пешеходката. Той също преминал с предната част на автомобила си и в този момент усетил, с периферното си зрение, тъмен обект, който се приближавал към автомобила. В следващия миг се чул някакъв удар и свидетеля погледнал инстинктивно наляво. Забелязал, че страничното огледало липсва, било счупено, висяло на кабелите си и спрял веднага след кръстовището. Свидетеля отбелязва, че огледалото е било повредено и преди произшествието, поради което е било по-лесно да се отчупи. Веднага излязъл от колата, обърнал се назад и видял, че въпросният пешеходец, който седял на двойно прекъснатата линия бил седнал на асфалта, като очевидно е имала съприкосновение с автомобил. В последващия разговор пешеходката му съобщила, че я боли гърба, свидетеля я огледал за отворени рани и след като не намерил такива, се обадил на тел. 112. В последствие му съобщила, че я боли ръката.

Обяснява си случката, с това, че водачите в другата лента вероятно са шофирали по-близо до осевата линия, поради струпани контейнери от едната страна на платното, пешеходката се е стреснала от по-близо движещ се автомобил и е направила крачка назад. Посочва, че в момента на удара вече я е бил възприел като преминато препятствие.

По делото е изготвено заключение на САТЕ, отново необходимо с оглед наличието на възражение за съпричиняване, съгласно което е определено мястото на произшествието, като е установено, че в близост до мястото на удара не е налична

пешеходна пътека. Посочено е, че водачът е забелязал намиращия се на разделителната линия пешеходец от 87 м. Същата е стояла с гръб към процесния автомобил, тръгнала е на заден ход от разделителната двойна непрекъсната линия и от този момент водачът на автомобила не е имал възможност да предотврати удара и ПТП чрез аварийно спиране. Установено е, че когато пострадалата е стояла на разделителната линия, обърната с лице към лентите за движение в посока от бул. "Христо Ботев" към площад „Руски паметник“, в изчакване на подходящ момент, за да премине през лентите за насрещно движение, тя не е виждала приближаващия л.а. "Мерцедес ЦЛС 500 ", с рег. № *****. Посочва се, че както водачът е имал възможност да вижда пешеходеца, така и пешеходецът е имал пряка оптична видимост към автомобила, ако се обърне и погледне към автомобила преди да предприеме движение назад. Поради изложеното заключението е, че Ц. - М. Б. В. е имала възможност да предотврати произшествието, като съобрази поведението си с приближаващия автомобил. Вещото лице при защита на заключението в о.с.з. посочва, че по делото няма данни за наранявания по пешеходеца или деформации или забърсване по автомобила в областта на преден калник или броня, които да сочат на удар с друг елемент на автомобила, различен от огледалото. Вещото лице с оглед показанията на водача, приема, че автомобилът се е движел по една и съща траектория от Руски паметник – на 60-80см. от осевата линия с близо 40км/ч., не е предприел заобикаляне, поради което за да настъпи ПТП е следвало пешеходеца да е променил статичното си състояние.

Не е спорно между страните, че към датата на ПТП ответникът е бил застраховател по застраховка Гражданска отговорност на посочения в исковата молба водач.

По делото е назначена СМЕ, чието заключение е прието, като неоспорено от страните. Според вещото лице ищцата в следствие на ПТП от 04.01.2021 г. е получила счупване на горния край на лявата лакътна кост, счупване на горния край на лявата лъчева кост и навяхване на шията. По отношение на счупването на лявата лакътна кост е проведено оперативно лечение, изразяващо се в открито наместване на счупването и фиксиране на фрагментите с игли и тел, по метода Вебер. Поставена мека имобилизация. По отношение на навяхването на шията е поставена мяка шийна яка. Ищцата е ползвала болничен лист за временна нетрудоспособност за 34 дни от 04.01.2021 г. с диагноза: Счупване на горния край на лъчевата кост.

Посочва се, че счупването на костите на лявата предмишница – лакътна кост и лъчева кост, наложило извършването на оперативна интервенция за наместване и фиксиране на костните фрагменти, по отделно и в съвкупност, реализира критериите на медико-биологичния признак трайно затруднение на движенията на левия горен крайник за срок повече от 30 дни. Навяхването на шията, наложило поставянето на мека шийна яка, реализира критериите на медико-биологичния признак временно

разстройство на здравето, неопасно за живота. Посочва се, че през периода на лечение, ищцата е търпяла болки и страдания за период от около 4 месеца, като първите 30 дни болките са били с по-голям интензитет. Установено е, че при този вид увреди, лявата ръка е била с мека имобилизация за срок от 45 дни, като през този период ищцата е имала затруднения в хигиенно и битовото си самообслужване. Вещото лице посочва, че лечението – оперативното такова, приема на антикоагуланти, носенето на мека шийна яка, е било необходимо и адекватно на увредите.

От анализа на приложените по делото финансови документи, вещото лице установява следното: направените разходи по фактура №7000037533/07.01.2021г., ведно с касов бон от същата дата, издадени от УМБАЛСМ „Н.И. Пирогов“ ЕАД на стойност 792лв. за заплатен остеосинтезен пакет и фактура №0000001396/08.01.2021г., ведно с касов бон, издадени от „С.“ ООД на стойност 204,28лв. за заплатени медикаменти са във връзка с проведеното лечение. Разходите по фактура №0300628271/27.01.2021г., ведно с касов бон, издадени от УМБАЛСМ „Н.И. Пирогов“ ЕАД на стойност 65лв. за копие на документите, съдържащи се в историята на заболяването от болничното заведение, са с административен характер.

По делото са депозиран и свидетелски показания от Б.В.И., баща на ищцата, който посочва, че след като разбрал за инцидента, отишъл в травматологията на „Пирогов“ и видял дъщеря си, която изглеждала зле, била в шок, стресирана, плачела, личало си, че много я боли. Посочва реда на посещение на кабинетите в болницата и споделя за препоръката от невролог за необходимостта от мека шийна яка. Посочва, че лекарите им съобщили, че е нужна спешна операция на счупената ръка и за това, че ако не се направи дъщеря му ще има много ограничено движение в лакътя. Заявява, че я изписали от „Пирогов“ след три дни за домашно лечение. Тя била с превръзка, с гипс на лакътя и с улей. На практика само лежала в леглото. Трудно ходела до тоалетна, но все пак ходела, но не можела да се храни сама, не можела да се къпе сама и поради това, че живее само с баща си, не се къпала около 20 дни. Свидетелят сочи, че той се е грижел за дъщеря си и виждал колко много я боли, като болките били интензивни един месец. Имала нужда от чужда помощ 2-3 месеца. Провела физиотерапия. Гипсът бил махнат след седмица, две, но улея останал месеци. След това махнали и улея, но ѝ забранили да вдига тежки неща, да излиза навън известно време. След няколко месеца тя започнала да излиза, но много я било страх специално от пресичане, дори на пешеходна пътека и не искала да пресича без придружител. Държала се за баща си при пресичане и той чувствал как тя трепери. Това състояние на страх и с придружител продължило 1-2 месеца. През цялото време я мъчели кошмари, не можела да спи. Посочва, че през месец януари 2022 г. ѝ направили втора операция, махнали железата в лакътя и чак след това физиотерапията ѝ потръгнала по-добре и в крайна сметка си възстановила движенията, но това било след повече от година. Твърди, че по думи на дъщеря му, в момента като се подпре ѝ изтръпват пръстите и когато се сменя времето

отново я болят лакътя и шията.

Посочва, че преди инцидента дъщеря му тренирала ски, кьнки, карала колело, ходела на фитнес, но след това за няколко месеца не можела да практикува нищо от изброените. Пропуснала зимната сесия в университета, който посещава, прекъснала й работата си като стажант във фирма. Към настоящия момент е ходила вече да кара кьнки.

При така установените факти от значение за спора съдът приема от правна страна следното:

Разпоредбата на [чл. 432, ал. 1 КЗ](#), урежда и гарантира правната възможност на увреденото лице да предяви пряк иск за обезщетяване на претърпените вреди срещу застрахователя, с когото деликвентът или отговорно за неговото противоправно деяние лице е сключил договор за застраховка "Гражданска отговорност", обезпечаваща неговата деликтна отговорност. Фактическият състав, от който възниква имуществената отговорност на застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение на увреденото лице, обхваща следните предпоставки: 1) застрахованият виновно да е увредил ищеца, като му е причинил имуществени или неимуществени вреди, които от своя страна да са в пряка причинно-следствена връзка с противоправното поведение на застрахования, 2) наличие на застрахователно правоотношение, произтичащо от договор за застраховка "Гражданска отговорност" между деликвента и ответника – застраховател, 3) отправяне към застрахователя на писмена застрахователна претенция от увредения и 4) застрахователят да не е платил в срока по чл. 496, откаже да плати обезщетение или увреденото лице да не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение.

Нормата на [чл. 498, ал. 3 КЗ](#) обвързва допустимостта на прекия иск от наличието на започната процедура по доброволно уреждане на отношенията между пострадалия при ПТП и застрахователя по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" и изтичането на тримесечен срок от предявяването на претенцията пред застрахователя или пред негов представител - [чл. 496, ал. 1 КЗ](#).

В случая страните не спорят, а и от представената по делото Застрахователна Претенция до ЗД Б.И.“ АД, се установява, че ищецът е отправил към застрахователя – настоящ ответник застрахователни претенции.

Не се спори и, че по силата на застрахователна полица, валидна към датата на ПТП, сключена със ЗД Б.И.“ АД, отговорността на П. Д. Т. , като водач на л.а.“Мерцедес ЦЛС 500 ”, с рег. № ***** е застрахована при ответника.

С оглед наличието на влязло в сила Решение по н.д. № 7811/2021 по описа на СРС, 135-ти състав, което е задължително за гражданския съд, следва да се приеме, че поведението на П. Д. Т. по време на настъпване на произшествието е противоправно - движейки се по бул.” Ген.М.Д.Скобелев” не бил внимателен и предпазлив към

намиращата се и стояща по средата на пътното платно на булеварда пешеходка Ц. - М. Б. В., нарушение на императивни разпоредби на чл.20, ал.2 и чл.116 от Закона за движение по пътищата. Следователно за установено следва да се приеме наличието на противоправно деяние, като вината на водача се предполага, а е и установена с влязлото в сила решение.

Задължително за гражданския съд е да приеме и наличието на втората предпоставка – увреда в следствие на противоправното поведение на водача - в резултат на действията на П. Д. Т. управляваният от Т. автомобил е ударил с предно - страничната лява зона на автомобила Ц. - М. Б. В. и по непредпазливост й причинил средна телесна повреда по смисъла на чл.129, ал. 2 от НК.

От приетата по делото СМЕ се установява, че при произшествието на Ц. - М. Б. В. са нанесени вреди, които не са описани изрично в решението на наказателния съд, а именно - счупване на горния край на лявата лакътна кост, счупване на горния край на лявата лъчева кост и навяхване на шията.

Следователно са на лице всички обстоятелствата обуславящи ангажиране на отговорността на застрахователя за обезщетяване на вреди, нанесени в следствие на поведението на застрахования.

При това положение, съдът следва да разгледа евентуалното възражение на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия ищец. По обективния характер на съпричиняването е налице задължителна за съдилищата съдебна практика – т.7 от ППВС № 17/1963г. В константната си практика по приложението на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, а и в създадената по реда на чл. 290 ГПК практика (решение № 45/ 15.04.2009г. по т. д. № 525/2008г. на II т. о., решение № 159/24.11.2010г. по т. д. № 1117/2009г. на II т. о., решение № 206 от 12.03.2010г. по т. д. № 35/2009г. на II т. о., решение № 58/29.04.2011г. по т. д. № 623/2011г. на II т. о., решение № 59 от 10.06.2011г. по т. д. № 286/2010г. на I т. о., решение № 11153/31.10.2011г. по т. д. № 971/2010г., решение № 169/28.02.2012г. по т. д. № 762/2010г. на II т. о., решение № 54 от 22.05.2012г. по т.д. № 316/2011г., на ВКС, ТК, II ТО и др.), Върховният касационен съд последователно е застъпвал становище, че намаляването на обезщетението за вреди от деликт на основание чл. 51, ал.2 ЗЗД е обусловено от наличие на причинна връзка между поведението на пострадалия и произлезлите вреди. За да е налице съпричиняване от пострадалия по смисъла на чл. 51, ал.2 ЗЗД, следва неговото поведение обективно да е в причинна връзка с настъпването на вредите, т.е. пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, като вина на пострадалия в тази насока не се изисква. Или, от съществено значение е конкретното проявление на действието или бездействието на пострадалия, което съставлява пряка и непосредствена причина за причинените вреди. Релевантен за

съпричиняването и за прилагането на чл.51, ал.2 ЗЗД е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало (наред с неправомерното поведение на деликвента) до увреждането като неблагоприятен резултат.

Правните последици от съпричиняването и значението му за размера на обезщетението, което увреденият има право да получи като паричен еквивалент на произлезлите от деликта вреди, изключват допустимостта съдът да обосновава изводите си за съпричиняване с вероятности или с предположения. Както в т. 7 на ППВС № 17/63 г., така и в постановените по реда на чл. 290 и сл. ГПК решения на ВКС (решение № 154/10.10.2017 г. по т. д. № 2317/2016 г. на ВКС, II ТО, решение № 206/12.03.2010 г. по т. д. № 35/2009 г. на ВКС, II ТО, решение № 59/10.06.2011 г. по т. д. № 286/2011 г. на ВКС, I ТО, решение № 98/24.06.2013 г. по т. д. № 596/2012 г. , решение № 169 от 28.02.2012 г., по т. д. № 762/2010 г. на ВКС, II ТО и мн. други) е прието, че изводът за наличие на съпричиняване на вредата не може да почива на предположения. Освен това, според цитираната съдебна практика, дори безспорните нарушения на ЗДвП от страна на пострадалия, имат значение при преценката на приноса му, само ако се намират в причинна връзка и са допринесли за настъпване на вредоносните последици, тъй като вината на увреденото лице не е елемент от фактическия състав на чл. 51, ал. 2 ЗЗД. Т.е. във всички случаи на предявен иск по чл.45 ЗЗД срещу деликвента или по чл.226, ал.1 КЗ (отм.) срещу застрахователя съпричиняването подлежи на доказване от ответника, който с позоваване на предпоставките по чл.51, ал.2 ЗЗД цели намаляване на отговорността си към увреденото лице.

В Тълкувателно решение № 88 от 12.09.1962 г., ОСГК на ВС се приема, че за прилагането на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД не е необходимо увреденият да е допринесъл виновно за настъпването на вредите, а е достатъчно наличието на причинна връзка между неговото действие или бездействие и вредоносния резултат. В постановените по реда на чл. 290 и сл. ГПК решение № 165/26.10.2010 г. по т. д. № 93/2010 г. на ВКС, II т. о. и решение № 44/26.03.2013г. по т. д. № 1139/2011 г. на ВКС, II ТО също е прието, че вината на пострадалия не е елемент от фактическия състав на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД и с оглед на това способността на увредения да действа разумно и да предвижда евентуалните негативни последици от своите действия и бездействия са правно ирелевантни за института на съпричиняването. Принос по смисъла на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД е налице винаги, когато с поведението си пострадалият е създал предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди.

В настоящия случай, видно от САТЕ Ц. - М. Б. В. е стояла с гръб към процесния автомобил, тръгнала е на заден ход от разделителната двойна непрекъсната линия и от този момент водачът на автомобила не е имал възможност да предотврати удара и ПТП чрез аварийно спиране. Установено е, че когато пострадалата е стояла на

разделителната линия, обърната с лице към лентите за движение в посока от бул. "Христо Ботев" към площад „Руски паметник“, в изчакване на подходящ момент, за да премине през лентите за насрещно движение, тя не е виждала приближаващия л.а. "Мерцедес ЦЛС 500 ", с рег. № *****. Посочва се, че както водачът е имал възможност да вижда пешеходеца, така и пешеходецът е имал пряка оптична видимост към автомобила, ако се обърне и погледне към автомобила преди да предприеме движение назад. Поради изложеното заключението е, че Ц. - М. Б. В. е имала възможност да предотврати произшествието, като съобрази поведението си с приближаващия автомобил. От показанията на св.Т. се установява, че е нямало да настъпи съприкосновение между автомобила и пешеходеца ако последната не е направила движение в посока към вече преминаващия покрай нея автомобил на свидетеля. От показанията му е видно, че той не е променял траекторията си на движение, възприел е пешеходката от разстояние от над 80 м., същата вече е била преминала през неговото платно за движение и в този смисъл той не е следвало да я пропуска да пресече, доколкото е чакала с гръб към него, възможност за пресичане в друга посока, различна от тази на движението му. Произшествието е нямало да се случи ако пешеходката е запазила покой, т.е. ако не е предприела връщане назад. Същата е можела да следи движението на автомобила, управляван от П. Д. Т. и да съобрази поведението си с траекторията му на движение. Следователно е на лице поведение на пострадалата, посредством което е създава предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите. Водачът на л.а. "Мерцедес ЦЛС 500 ", с рег. № ***** възприемайки пешеходеца е следвало не да запази траекторията си на движение, а да предприеме маневра, при който увеличава отстоянието на автомобила от осевата линия и респективно от пешеходеца, а пострадалата е следвало да запази статичното си състояние и да не прави движения в посока преминаващия зад гърба ѝ автомобил, като е следвало през цялото време да следи движението и на преминаващите зад нея автомобили. Поради изложеното следва да се приеме, че увредената е допринесла значително за настъпване на вредите, като настоящия състав намира, че дела на съпричиняване от страна на ищцата е равен на този на виновния водач, т.е. приема съпричиняване в размер на 50%.

Настоящият състав, като съобрази заключението по СМЕ, приема за установено, че в следствие на ПТП на ищцата са причинени счупване на горния край на лявата лакътна кост, счупване на горния край на лявата лъчева кост и навяхване на шията, като периода на търпени болки е от около 4 месеца.

При доказана по основание искова претенция за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди за претърпените от ищеца болки и страдания, определянето на неговия размер следва да бъде извършено от съда "по справедливост" /чл. 52 ЗЗД/. Съобразно задължителните указания, дадени в ППВС № 4/ 1968 г., т.2, при преценка на понятието "справедливост" съдът дължи съобразяване на редица конкретни

обстоятелства, които следва да се имат предвид при определяне размера на обезщетението – брой на уврежданията, вид медицинска намеса, продължителност на оздравителния процес, възраст на увредения и наличие на трайни остатъчни дефицити. Видно от доказателствата по делото на ищеца са причинени две счупвания в областта на един и същ крайник, както и навяхване на шията. Счупването на горния край на лявата лакътна кост и на лявата лъчева кост са наложили инвазивно оперативно лечение, като е било на лице трайно затруднение на движенията на левия горен крайник за срок повече от 30 дни. Наложила се и последваща оперативна интервенция за отстраняване на остеосинтезния материал, която е удължила отново оздравителния период. През периода на лечение, ищцата е търпяла болки и страдания за период от около 4 месеца, като първите 30 дни болките са били с по-голям интензитет. Видно от показанията на св.И. оперативната интервенция за отстраняване на остеосинтезния материал е проведена една година след произшествието, като заявява, че дъщеря му си е възвърнала свободата на движение с лявата ръка именно след една година от инцидента. С оглед на изложеното следва да се приеме, че болки и страдания, както и активно ограничаване на обичайния бит и начин на живот на ищцата е имало за период около 4 месеца, но пълно възстановяване е настъпило една година след инцидента. От свидетелските показания е видно, че всекидневния бит и начин на живот на ищцата са били засегнати в значителна степен - не се къпала около 20 дни, имала нужда от чужда помощ в периода от 2-3 месеца, носела гипс за две седмици, а след това за период от над месец е имала друго ограничаващо движенията средство, не е можела да вдига тежко, наложило се е да отсъства от работа за срок от 34 дни, не е могла да вземе изпитите си като студент, спряла е упражняването на спортни дейности. Не се установява обаче траен дефицит. При ищцата е настъпило пълно възстановяване, като няма данни за ограничени движения на лявата ръка. Същата по данни на баща си дори е възстановила спортни занимания. От свидетелските показания се установява и нанасяне на психологическа травма. Свидетелят И. посочва, че след инцидента дъщеря му е имала нужда от придружител, за да излезе навън, било я е страх, държала се е за него и той е усещал как трепери. Психологическата травма, макар и преминала за период от около 2 месеца след инцидента, подлежи също на обезвреда, наравно с физическите травми и налага завишаване на дължимото обезщетение.

С оглед на изложеното, настоящия състав намира, че справедливият паричен еквивалент на понесените вследствие на деянието болки и страдания се равнява на сума в размер на 30000лв. С оглед основателност на възражението за съпричиняване обезщетението следва да се намали на половина и да се присъди в размер на 15000лв.

Доказан по основание и размер, с оглед представените финансово разходни документи и заключението на вещото лице е и претенцията за заплащане на обезщетение за нанесени имуществени вреди, като по отношение на нея също следва да се приложи редукция поради наличие на съпричиняване и да се уважи за сумата

530,64лв.

Основателна се явява и претенцията за заплащане на законна лихва за забава считано от 19.04.2021г.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът ЗД Б.И.“ АД следва да заплати на ищеца направените от последната разноси съразмерно на уважената част от исковете в размер на 583,40лв. за заплатена държавна такса и депозит за СМЕ.

От процесуалния представител на Ц. - М. Б. В. – адвокат М. Н.-Т., е поискано присъждане на възнаграждение за предоставена безплатна правна помощ на основание чл.38, ал.1, т.2 от ЗА. От представен Договор за правна помощ и съдействие, сключен между ищеца и адв.Н. се установява, че е уговорена дължимост на възнаграждение, но е прието, че представителството ще се извърши безплатно на осн. чл.38 от ЗА. Договорът няма поставена дата на сключване, поради което следва да се приеме, че е сключен още към датата на подаване на исквата молба, към която е приложено пълномощно, а именно 18.06.2021г. Към този момент е в сила редакцията на Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения от преди изменението й с ДВ, бр. 88 от 4.11.2022 г. С оглед на това и на основание чл.38, ал.2 във вр. чл.38, ал.1, т.2 от ЗА в полза на адвокат М. Н.-Т. следва да се присъди възнаграждение съразмерно на уважената част от претенциите в размер на 666,38лв., определен съгласно Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /минималния размер на възнаграждението при иск в размер на 41061,28лв. е 1761,84лв., а съразмерно на уважената част от исковете 15530,64лв. се дължи възнаграждение от 666,38лв./.

От страна на ЗД Б.И.“ АД също е поискано присъждане на разноси и на основание чл.78, ал.3 ГПК му се дължат такива съразмерно на отхвърлената част от исковете. Следва да се присъди сума в размер на 261,14лв. за депозити за призоваване на свидетел и изготвяне на САТЕ. От страна на ответника се претендират и разходи за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 2500лв., като от страна на ищеца е направено възражение за прекомерност на осн. чл.78, ал.5 ГПК, което следва да се разгледа. Минималния размер на адвокатско възнаграждение с ДДС, определен на осн. чл.7, ал.2, т.4 от Наредба №1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в редакцията й преди изменението й с ДВ, бр. 88 от 4.11.2022 г. е в размер на 2114,12лв. Производството е протекло в три заседания и съгласно чл.7, ал.9 от Наредбата, в посочената редакция, към минималния размер следва да се добави сума в размер на 100лв. или минималния размер е 2214,12лв. Доколкото делото не е с правна и фактическа сложност дължимите разноси за адвокатско възнаграждение следва да се изчислят върху определения минимален размер и да се присъдят в размер на 1376,67лв.

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗД Б.И.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, бул.”***** да заплати на Ц. - М. Б. В., с ЕГН ***** и адрес: гр.София, ул.”*****“, на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ във вр. с чл. 45 от ЗЗД сумата от 15000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди по формата на болки и страдания, претърпени от настъпило на 04.01.2021г. пътно-транспортно произшествие, както и сумата от 530,64лв., представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, претърпени от настъпило на 04.01.2021г. пътно-транспортно произшествие, ведно със законната компенсаторна лихва върху сумите, считано от 19.04.2021г. до окончателното изплащане, както на основание чл. 78, ал.1 ГПК направени от ищеца разноси съразмерно на уважената част от исковете в размер на 583,40лв., като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за присъждане на обезщетение за причинени неимуществени вреди за сумата над 15000лв. до пълния претендиран размер от 40000лв. и предявения иск за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди за сумата над 530,64лв. до пълния предявен размер от 1061,28лв.

ОСЪЖДА ЗД Б.И.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, бул.”***** да заплати на адвокат М. Б. Н.-Т., с адрес на упражняване на дейността: гр.София, ул. „*****, ет.3, на основание чл.38, ал.2 във вр. чл.38, ал.1, т.2 от ЗА адвокатско възнаграждение в размер на 666,38лв.

ОСЪЖДА Ц. - М. Б. В., с ЕГН *****и адрес: гр.София, ул.”*****“ ***** да заплати на ЗД Б.И.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. София, бул.”***** на основание чл.78, ал.3 ГПК разноси съразмерно на отхвърлената част от исковете в размер на 1637,81лв.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред САС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____